

Dopis od Juliána

„Anno!“ zavolala George na sestřenici, která právě procházela kolem do své třídy. Vyběhla za ní. „Aničko, teď jsem byla dole pro poštu a mělas tam dopis od bratra. Přinesla jsem ti ho.“

Anna se zastavila. „Díky. Co může Julián chtít? Psal mi před několika dny. Je to divné, že píše znova tak brzy. Musí to být něco důležitého.“

„Tak to otevři a podívej se,“ řekla George nedočkavě. „A dělej, já už musím běžet do matykárny.“

Anna rozlepila obálku. Vytáhla z ní list vytržený z poznámkového bloku a rychle se pustila do čtení. Nakonec se podívala na George a oči jí zářily.

George! Julián a Dick budou mít o našich čtvrtletních prázdninách několik dnů volno! Někomu se povedlo získat senzační stipendium nebo co, a klukům se podařilo prodloužit si víkend o dva dny, aby to oslavili! Chtějí, abychom se k nim přidaly a vyrazily na vandr.“

„Perfektní nápad!“ zajásala George. „Julián je prostě zlato! Určitě to vymyslel on. Půjč mi ten dopis, Anno.“

Ale dřív než se mohla do dopisu začíst, objevila se učitelka. „Georgino! Už máš být dávno ve třídě. A ty taky, Anno!“

George se zakabonila. Neměla ráda, když ji někdo oslovoval plným jménem. Odešla bez jediného slova,

zatímco Anna zastrčila dopis do kapsy a vesele utíkala do své třídy. Čtvrtletní prázdniny s bratry Juliánem a Dickem, s Jirkou, které všichni říkali George, a samozřejmě s věrným psem Timem! Lepší zprávu si nedovedla představit.

Po skončení dopoledního vyučování všechno spolu probraly důkladněji. „Takže máme čas od pátečního rána až do úterka,“ řekla Jirka. „A kluci mají volno přesně ve stejnou dobu. To je štěstí, protože normálně ve čtvrtletí prázdniny nemívají.“

„Stejně by nemohli jet domů, protože u nás budou řídit malíři,“ poznamenala Anna. „Proto jsem měla jet k vám, ale myslím, že tvé mámě nebude vadit, když někam vyrazíme s Dickem a Juliánem. Tvůj otec nás tam stejně dost nerad vidí uprostřed školního roku všechny pohromadě.“

„To máš pravdu,“ přitakala Jirka. „Vždycky je zaujatý nějakým svým nápadem a nesnáší, když ho někdo vyrušuje. Rozhodně bude spokojenost na všech stranách, když vypadneme na vandr.“

„Julián píše, že nám večer zavolá a všechno zařídí. Věřím, že to bude bezva víkend. Je docela teplý podzim, snad bude hřát i sluníčko.“

„A stromy budou svítit všemi barvami,“ dodala Jirka. „Nesmíme zapomínat na Tima. Pojď, řekneme mu tu novinu.“

V internátní škole, kde se děvčata učila, bylo žákům dovoleno, aby si s sebou přivedli své domácí miláčky. Na školním dvoře stály boudy pro nejruznější rasy psů, v nichž zvířata přebývala během školního roku. Jirka s Annou zamířily k Timově příbytku.

Tim okamžitě zaslechl známé kroky a nadšeně se rozštěkal. Sápal se na vrátka svého výběhu a snad po tisíci se pokoušel přijít na to, jak je otevřít.

Vrhl se na své kamarádky, olizoval je a spokojeně poňafával.

„Tak už dost, ty trumbero,“ řekla Jirka a poplácala ho konejšivě po hřbetě. „Poslouchej, Time. O víkendu se chystáme s Juliánem a Dickem někam vyrazit. Co ty na to? Vypravíme se na vandr, určitě se ti to bude líbit. Půjdeme přes hory a lesy jako v pohádce!“

Vypadalo to, že Tim rozumí každému slovu. Nastražil uši, naklonil hlavu na stranu a soustředěně poslouchal, co mu Jirka povídá.

„Haf,“ řekl nakonec a znělo to jako horlivé přitakání. Potom se s oběma děvčaty vydal na svou oblíbenou procházku a celou cestu spokojeně vrtěl huňatým ocasem. Období školního vyučování neměl zdaleka tak rád jako prázdniny, ale byl ochoten se smířit s nudným životem v boudě, jen když je své milované paní nablízku.

Večer Julián dodržel slib a zatelefonoval. Skutečně už měl všechno dokonale naplánované. Anna nadšeně poslouchala.

„Zní to bezvadně,“ prohlásila. „Sejdeme se, jak říkáš, a budeme tam určitě včas. Když tam ještě nebudete, klidně na vás počkáme. A všechny věci, cos povídal, vezmeme s sebou. Bude to paráda, Juliáne.“

„Co říkal?“ ptala se Jirka nedočkavě, když Anna položila sluchátko. „Taky jsi mě mohla nechat prohodit s Juliánem pár slov. Chtěla jsem mu vyprávět o Timovi.“

„Určitě by se mu nechtělo plýtvat penězi za drahý telefon, aby mohl poslouchat tvé ódy o Timovi. Zeptal se, jak se má, a já řekla, že dobře. To je všechno, co o Timovi chtěl slyšet. Teď ti povím, co všechno Julián přichystal.“

Dívky zašly do společenské místnosti a posadily se do rohu. Tim šel s nimi, protože v určitou dobu psi dovnitř směli. Spolu s Timem byli právě ve společenské místnosti další tři psi jiných spolužaček. A třeba dodat, že se chovali vzorně, protože dobře věděli, že jinak by museli okamžitě zpátky do boudy na dvoře.

„Julián řekl, že s Dickem vyrazí okamžitě po snídani,“ zářila Anna. „A to my můžeme taky, takže je všechno v pořádku. Povídal, že si s sebou nemusíme brát nic moc – jen věci na spaní, kartáček na zuby, hřeben, něco teplého na sebe a pláštěnku. Máme taky koupit nějaké sušenky a čokoládu. Zůstaly ti nějaké peníze?“

„Nijak zvlášť moc,“ ošivala se George. „Ale na pár tabulek čokolády by to mělo stačit. Kromě toho máme ještě nějaké cukroví, co ti tvá máma poslala minulý týden. Můžeme ho vzít s sebou.“

„Jo. A taky mám od tety sladké preclíky,“ dodala Anna. „Ale Julián upozorňoval, abychom toho s sebou netahaly moc, protože nás čeká pořádná túra a s těžkým nákladem na zádech bychom byli hrozně utrmácení. Máme prý přibalit ještě dva páry ponožek navíc.“

„Jasná zpráva,“ přikývla George a pohládila Tima, který jí ležel u nohou. „Bude to velkolepá výprava, Time! Určitě bude podle tvého gusta.“

Tim spokojeně zavrnil. Nejvíc ho zajímalo, zda po

cestě narazí na nějaké divoké králíky. Výprava sama o sobě by nebyla nic zvlášť přitažlivého nebýt vyhlídky, že se na každém kroku potká s divokým králíkem. Tim považoval za osobní křivdu, že králíkům je povoleno bydlet v norách. Vždycky se jim totiž podaří zcela nesportovně zmizet pod zemí, kdykoli je Tim skálopevně přesvědčen, že nějakého už už chytí za ocásek.

Anna s Jirkou se vypravily za vychovatelkou, aby jí oznámily, že se během volna nechystají na Kirrinskou chalupu, ale na výpravu s Dickem a Juliánem.

„Bratr vám psal, takže už o našem plánu všechno víte, paní Petersová,“ spustila nedočkavě Anna. „A máma Jirky vám to v dopise taky potvrdí. Smíme tedy jet?“

„Samozřejmě. Bude to pro vás krásné rozptýlení po náročném čtvrtletí ve škole,“ souhlasila vychovatelka. „Hlavně, aby vám vydrželo tohle slunečné počasí. A kam vlastně máte namířeno?“

„Půjdeme přes blata,“ vysvětlovala Anna. „Do těch nejzapadlejších a nejpustších končin, které Julián mohl najít. Určitě potkáme jeleny a divoké poníky, možná narazíme i na jezevce. Prostě půjdeme, kam nás nohy ponесou.“

„Ale kde budete spát, když ta místa, kam se chystáte, jsou naprosto neobydlená?“ vyzvíдалa paní Petersová.

„Julián to všechno zařizuje,“ odpověděla Jirka. „Na mapě našel pár zemědělských usedlostí a maličkých hostinců, kde přenocujeme. Na spaní pod širákem je už přece jen zima.“

„To tedy rozhodně ano,“ souhlasila paní Petersová. „Hlavně si dejte pozor, aby se vám nic nestalo. Víím dobře, jaké krkolomnosti vyvádíte, když je vás všech

pět pohromadě. Předpokládám, že Tim jede s vámi, ne?“

„To se ví,“ přikývla George. „Kdyby nejel on, nejela bych taky nikam. Nemůžu ho tady přece nechat samotného.“

Do pátku ještě zbývala spousta času, ale děvčata už měla všechny své věci dávno připravené. Sušenky se přestěhovaly z nepraktických plechovek do papírových sáčků, v batozích zmizely i preclíky a tabulky čokolády.

Obě dívky měly šikovné ruksaky s popruhy přes ramena, které v napjatém očekávání dalších dobrodružství několikrát rozbalovaly a zase zabalovaly. A tak se jejich výbava nenápadně rozmnožovala o různé drobnosti – Anna usoudila, že se neobejde bez knížky, Jirka připomněla, že každá musí mít svou baterku s úplně novými monočlánky...

„A co nějaké sušenky pro Tima?“ napadlo Jirku. „Musím přece pro něj vzít něco s sebou. Největší radost by mu udělala kost, nějaká pořádná, kterou by mohl pěkně dlouho okusovat a kterou bych pak mohla vrátit do batohu a schovat na horší časy.“

„V tom případě ponesu všechny sušenky a čokolády já, když si chceš do svého ruksaku nacpat nějakou smrdutou kost,“ prohlásila Anna. „Nechápu, proč chceš tahat něco extra pro Tima, když dostává nažrat vždycky a všude, když jíme my.“

Jirka se svého nápadu s kostí vzdala. Přinesla totiž jednu kost z Timovy boudy. Byla veliká a těžká, ale páchla opravdu ukrutně. Jirka pospíchala vrátit ji zpátky do boudy, následována znechuceným Timem. Nebylo mu jasné, proč je zapotřebí běhat s jeho kostí sem

a tam. S takovým jednáním z hloubi duše nesouhlasil.

Čas se sice neuvěřitelně vlekl, ale nakonec se všichni tři pátku dočkali. Děvčata se probudila velice brzy. Ještě před snídaní zašla Jirka k Timově boudě a důkladně ho učesala, aby při setkání s Juliánem a Dickem vypadal čistě a elegantně. Tim si velice dobře uvědomoval, že nastal den odjezdu a byl stejně nedočkavý jako obě sestřenice.

„Měly bychom se pořádně nasnídat,“ poznamenala Anna. „Je dost možné, že si na další jídlo budeme muset nějakou dobu počkat. A vypadneme hned po snídani. Je to krásné pomyšlení, že je člověk daleko od školy, zvonění a rozvrhů, ale já se nedokážu cítit opravdu volná, dokud nemám školní vrata daleko za zády.“

Nasnídaly se opravdu vydatně, ačkoli samým vzrušením neměly na jídlo ani pomyšlení. Popadly rukavice, které už měly od večera připravené, rozloučily se s paní Petersovou a vydaly se pro Tima.

„Tak se mějte!“ volala na ně jedna z kamarádek. „Pěkně si ten vandr užijte, ale ne abyste se v úterý vrátily a zase nám tady vyprávěly o nějakém nervydrásajícím dobrodružství. Stejně by vám nikdo nevěřil!“

„Haf,“ řekl Tim. „Haf! Haf!“ Mělo to znamenat, že on – ať si říká kdo chce co chce – se chystá užít si velké dobrodružství s tisíci a tisíci divokých králíků.